

PARTEA I. DREPTUL NAȚIONAL PRIVIND SIGURANȚA PENTRU PRODUSELE ALIMENTARE

Capitolul I. Cadrul instituțional privitor la siguranța pentru produsele alimentare în România

Considerații introductive

În ultimii ani, având în vedere crizele alimentare cu care s-a confruntat Uniunea Europeană (UE) și bineînțeles aderarea României la UE, s-a impus înființarea unor noi instituții care să se ocupe atât de implementarea politicilor dezvoltate de Uniune în ceea ce privește siguranța pentru produsele alimentare, cât și de dezvoltarea politicilor naționale în același domeniu.

În cele ce urmează, vom prezenta pe scurt instituțiile din România implicate în siguranța pentru produsele alimentare, cu arătarea atribuțiilor care intră în competența fiecăreia dintre acestea, precum și cu arătarea principalelor activități realizate de fiecare instituție în parte, în vederea conturării cadrului instituțional existent în România în acest domeniu. Am ales să tratăm următoarele instituții pe care le-am considerat ca fiind cele mai importante în cercetarea demarată de noi: Autoritatea Națională Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (ANSVSA), Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor (ANPC) și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale (MADR).

Prezentul capitol este structurat pe trei secțiuni, prima secțiune fiind dedicată înființării, funcțiilor, atribuțiilor, organizării și funcționării ANSVSA. A doua secțiune tratează aspectele care țin de înființarea, obiectivele, atribuțiile, organizarea și funcționarea ANPC, în timp ce în a treia secțiune ne vom referi la înființarea, rolul, funcțiile și implicarea MADR în domeniul siguranței pentru produsele alimentare.

Secțiunea 1. Autoritatea Națională Sanitar-Veterinară și pentru siguranța alimentelor

1.1. Înființare, funcții

Autoritatea Națională Sanitar-Veterinară și pentru siguranța alimentelor (ANSVSA) a fost înființată în România ca principală instituție însărcinată cu punerea în aplicare la nivel național a regulilor stabilite pe plan european.

Potrivit Legii nr. 150/2004 privind siguranța alimentelor și a hranei pentru animale^[1], „Autoritatea Națională Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, (...) este autoritatea de reglementare în domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor, ce coordonează toate activitățile în acest domeniu, de la producerea materiilor prime până la consumator. Autoritatea este instituția de legătură cu Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentelor și acționează pe bază de autonomie structurală, funcțională și decizională^[2]”.

ANSVSA a fost înființată prin Ordonanța de Guvern nr. 42/2004^[3], prin reorganizarea Agenției Române pentru Siguranța Alimentelor și a Agenției Naționale Sanitare Veterinare din cadrul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului. Organizarea și funcționarea ANSVSA au fost stabilite prin Hotărârea de Guvern nr. 130/2006^[4], hotărâre abrogată prin adoptarea Hotărârii de Guvern nr. 1415/2009^[5]. Astfel, în prezent, organizarea și funcționarea ANSVSA sunt stabilite prin Hotărârea de Guvern 1415/2009.

[1] Publicată în M. Of. nr. 462 din 24 mai 2004, republicată în M. Of. nr. 959 din 29 noiembrie 2006.

[2] Art. 2 din Legea nr. 150/2004, republicată.

[3] M. Of. 94 din 31 ianuarie 2004.

[4] M. Of. nr. 90 din 31 ianuarie 2006.

[5] M. Of. nr. 834 din 03 decembrie 2009; modificată prin Hotărârea nr. 514/2010 - pentru modificarea art. 1 alin. (2) din H.G. nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, din data de 8 iunie 2010 (M. Of. nr. 380 din 2010), prin Hotărâre nr. 283/2011 - pentru modificarea și completarea H.G. nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia din data de 30 martie 2011 (M. Of. nr. 217 din 2011), prin Hotărârea nr. 1179/2011 - pentru modificarea art. 1 alin. (2) din H.G. nr. 1.415/2009

ANSVSA s-a aflat în subordinea directă a Primului-ministru până în data de 22 decembrie 2012, când a trecut în subordinea Guvernului și în coordonarea ministrului agriculturii și dezvoltării rurale ca urmare a intrării în vigoare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 96 din 22 decembrie 2012^[1].

Potrivit actului normativ mai-sus menționat, în sarcina ANSVSA au fost stabilite următoarele cinci funcții^[2]: funcția de reglementare, funcția de control, funcția de strategie, funcția de administrare a structurilor din subordine și funcția de reprezentare.

Prin funcția de reglementare se asigură, în conformitate cu strategia adoptată de către aceasta, realizarea cadrului juridic și elaborarea reglementărilor specifice activităților din domeniul sanitar-veterinar și al siguranței alimentelor, cu respectarea legislației naționale și europene^[3].

Funcția de control se exercită prin asigurarea supravegherii și controlul aplicării și respectării reglementărilor în domeniul său de activitate^[4].

Prin intermediul funcției de strategie, se elaborează, în conformitate cu politica Guvernului și cu tendințele pe plan internațional, strategia în domeniul său de activitate, precum și evaluarea, ana-

privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia din data de 5 decembrie 2011 (M. Of. nr. 857 din 2011), prin Hotărârea nr. 1122/2012 - pentru modificarea art. 15 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, din data de 29 noiembrie 2012, (M. Of. nr. 805 din 2012) și prin Ordin nr. 12/2013 - pentru modificarea anexei nr. 3 la H.G. nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, din data de 11 februarie 2013 (M. Of. nr. 87 din 2013).

^[1] O.U.G. nr. 96 din 22 decembrie 2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative a fost publicată în M. Of. nr. 884 din data de 22 decembrie 2012 și modificată după cum urmează: prin O.U.G. nr. 6/2013 (M. Of. nr. 98 din 2013), prin O.U.G. nr. 15/2013 (M. Of. nr. 154 din 2013), prin Legea nr 71/2013 (M. Of. nr. 171 din 2013), prin O.U.G. nr. 38/2013 (M. Of. nr. 256 din 2013) și prin O.U.G. nr. 6/2013 (M. Of. nr. 98 din 2013).

^[2] H.G. nr 1415/2009, doc. cit., art. 2.

^[3] *Ibidem*, art. 2 lit. a).

^[4] *Ibidem*, art. 2 lit. b).

liza, managementul și comunicarea riscului în domeniul său de activitate, dar și proiecte de cercetare la nivel național și european cu referire la aceste aspecte^[1].

A patra funcție îndeplinită de ANSVSA este aceea de administrare a structurilor din subordine, prin care se asigură coordonarea și gestionarea serviciilor pentru care statul este responsabil în domeniul sanitar-veterinar și al siguranței alimentelor^[2].

Ultima funcție prevăzută în sarcina Autorității este cea de reprezentare, prin care se asigură, în numele statului sau al Guvernului României, reprezentarea pe plan intern și extern în domeniul său de activitate^[3].

1.2. Atribuții

După cum reiese și din denumirea ANSVSA, aceasta nu are competențe doar în ceea ce privește siguranța alimentară, ci și în ceea ce privește domeniul sanitar-veterinar. Competențele acesteia în domeniul sanitar-veterinar sunt enumerate în art. 3 alin. (1) lit. A) din hotărârea privind organizarea și funcționarea Autorității. Având în vedere că activitățile desfășurate de ANSVSA în domeniul sanitar-veterinar exced obiectului cercetării noastre, ne vom limita la a prezenta strict atribuțiile principale desfășurate în domeniul siguranței alimentelor.

Atribuțiile ANSVSA sunt prevăzute în art. 3 alin.(1) lit. B) din H.G. nr. 1415/2009, astfel cum a fost modificată și completată ulterior^[4], aceste atribuții sunt numeroase, actul normativ regle-

[1] *Ibidem*, art. 2 lit. c).

[2] *Ibidem*, art. 2 lit. d).

[3] *Ibidem*, art. 2 lit. e).

[4] „1. elaborează și implementează strategia și legislația privind siguranța alimentelor; 2. elaborează norme pentru siguranța alimentelor, aprobate prin ordin al președintelui Autorității, iar dacă este cazul, împreună cu autoritățile competente, aprobate prin ordine comune; 3. promovează și coordonează elaborarea metodologiilor unitare de evaluare a riscului în domeniul siguranței alimentelor; 4. realizează evaluarea riscului și stabilește măsurile ce se impun atunci când apare o problemă majoră ce poate periclita sănătatea oamenilor; 5. coordonează activitățile de elaborare a codurilor de bună practică și alte asemenea activități; 6. coordonează metodologic activitatea de supraveghere și control privind siguranța alimentelor, de la producerea materiilor prime până la consumatorul final; 7. asigură coordonarea elaborării și implementării politicilor guvernamentale în domeniul siguranței alimentelor și al biotehnologiei; 8. coordonează identificarea specialiștilor în vederea participării

la activitățile *Codex Alimentarius*, precum și la activitățile organismelor și organizațiilor naționale și internaționale în domeniul specific de activitate; 9. coordonează identificarea specialiștilor în vederea participării la acțiunile organismelor și organizațiilor naționale și internaționale în domeniul standardizării, siguranței și calității alimentelor; 10. coordonează activitatea de control în domeniul siguranței și calității alimentelor, după modelul existent în țările din Uniunea Europeană; 11. coordonează metodologic activitatea de control, testare și expertizare a alimentelor, de la producerea materiilor prime până la distribuirea către consumator; 12. realizează și valorifică bazele de date proprii prin colectarea, clasificarea, corelarea, actualizarea permanentă, arhivarea și diseminarea informațiilor privind monitorizarea înregistrărilor, avizărilor și a autorizărilor privind siguranța alimentelor, acordate de autoritățile publice cu atribuții în acest domeniu, monitorizarea rezultatelor acțiunilor de supraveghere și control privind siguranța alimentelor, precum și a cadrului legislativ în domeniu, datele statistice și datele privind procesul de cercetare-dezvoltare; 13. coordonează activitatea de formare, instruire și perfecționare a personalului implicat în domeniul siguranței alimentelor; 14. acordă avize științifice și asistență tehnică în domeniul specific de activitate; 15. reprezintă punctul național de contact și coordonatorul la nivel național al Sistemului rapid de alertă pentru alimente și furaje - SRAAF; 16. organizează un punct permanent de contact pe baza unui tel verde, telefon de urgență de la care orice persoană fizică sau juridică poate obține informații obiective și la care aceasta poate prezenta contestații în domeniul siguranței alimentelor; 17. asigură supravegherea și controlul privind respectarea condițiilor generale din domeniul alimentar, prin punerea în practică a unor măsuri specifice care să conducă la diminuarea incidenței și la eliminarea bolilor transmisibile de la animale la om; 18. supraveghează și monitorizează, din punctul de vedere al siguranței alimentelor, operatorii economici care își desfășoară activitatea în domeniul industriei agroalimentare; 19. participă la activitatea de standardizare, gradare și clasificare a produselor agroalimentare, împreună cu celelalte instituții abilitate; 20. reprezintă punctul de contact și ține permanent legătura cu autoritățile pentru siguranța alimentelor, constituite la nivel național și internațional; 21. elaborează și promovează acte normative în domeniul sanitar-veterinar și al siguranței alimentelor și participă la promovarea reglementărilor în domeniul calității alimentelor; 22. elaborează programe naționale în domeniul siguranței alimentelor, împreună cu celelalte instituții abilitate; 23. promovează și coordonează activitatea de instruire și perfecționare a personalului în domeniul siguranței alimentelor prin efectuarea de cursuri postuniversitare în domeniul său de activitate, în cadrul universităților acreditate în acest sens de Ministerul Educației, Cercetării și Inovării pe bază de protocol sau parteneriat încheiat cu instituțiile de învățământ superior acreditate în domeniul siguranței alimentelor; 24. elaborează și avizează convenții, parteneriate,

mentând un număr de treizeci și șase de asemenea competențe, care oferă o viziune amplă a activităților pe care ANSVSA le poate desfășura într-un anumit moment în legătură cu siguranța pentru produsele alimentare. Acestea, pentru a da câteva exemple, pot varia de la atribuții în domeniul elaborării de proiecte de acte normative, la participarea la activitățile de standardizare, gradare și clasificare a produselor agroalimentare și ajungând la elaborarea și avizarea de convenții, parteneriate, protocoale și acorduri interguvernamentale în domeniul său de competență.

O altă atribuție stabilită în sarcina ANSVSA prin H.G. nr. 1415/2009 este aceea a armonizării cadrului legislativ național cu reglementările existente la nivelul UE în domeniul siguranței pentru produsele alimentare. Așa cum vom arăta, în opinia noastră, această atribuție, împreună cu competențele atribuite în vederea elaborării și implementării strategiei și legislației privind siguranța alimentelor și elaborarea normelor pentru siguranța ali-

protocele și acorduri interguvernamentale și cu autoritățile centrale similare din alte state privind colaborarea în domeniul siguranței alimentelor, cu respectarea legislației europene și naționale; 25. organizează, coordonează, gestionează și controlează activitatea de comerț intracomunitar, import, export, tranzit și inspecție la frontieră în domeniul siguranței alimentelor; 26. elaborează regulamentul de organizare și funcționare și stabilește atribuțiile și responsabilitățile unităților din subordine în domeniul siguranței alimentelor; 27. participă la elaborarea strategiilor naționale și internaționale în domeniul terorismului și bioterorismului alimentar; 28. cooperează și răspunde împreună cu autoritățile administrației publice centrale de organizarea și aplicarea măsurilor necesare pentru siguranța alimentelor; 29. elaborează și reactualizează planurile de contingență în domeniul siguranței alimentelor; 30. notifică organismele internaționale WHO, EFSA, DG SANCO, FAO cu responsabilități în domeniul siguranței alimentelor; 31. cooperează pe plan internațional cu toate organizațiile implicate în domeniul siguranței alimentelor și în alte domenii conexe pentru a păstra România în circuitul politicilor europene și internaționale specifice; 32. verifică aplicarea la nivel național și teritorial a normelor privind siguranța alimentelor; 33. asigură controlul oficial la operatorii care produc, procesează, transportă și comercializează alimente; 34. organizează activități specifice de audit în scopul realizării și implementării prevederilor regulamentelor europene; 35. coordonează elaborarea Planului național unic de control integrat pentru România - PNUCI și Raportul anual referitor la PNUCI; 36. îndeplinește orice alte atribuții în domeniul siguranței alimentelor, precum și în domeniul reglementării alimentației și biotehnologiei stabilite prin legislația în vigoare națională și europeană”.

mentelor, reprezintă cele mai importante atribuții stabilite în sarcina ANSVSA. Nu mai puțin importantă este și atribuția ANSVSA de reprezentare a punctului național de contact și coordonatorul la nivel național al Sistemului rapid de alertă pentru alimente și furaje^[1].

După cum vom vedea în următorul capitol dedicat formării și aplicării normelor privitoare la siguranța pentru produsele alimentare, vom analiza în mod concret modalitatea de elaborare și de implementare a normelor privind siguranța pentru produsele alimentare. De aceea, de-a lungul acestui Capitol I ne vom centra doar pe prezentarea aspectelor legate de organizarea, funcționarea și prezentarea generală a atribuțiilor instituțiilor implicate în siguranța pentru produsele alimentare în România, fără a intra în detalii referitoare la principalele atribuții care, în opinia noastră, sunt cele legate de activitatea legislativă a instituțiilor la care facem referire.

O altă atribuție care, în opinia noastră, reprezintă un element cheie în dezvoltarea politicii privind siguranța pentru produsele alimentare existente la nivel european este aceea a reglementării exprese a colaborării dintre ANSVSA și Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară (EFSA), precum și colaborarea cu alte instituții, organe și organisme europene sau internaționale cu competențe în domeniul siguranței pentru produsele alimentare. Aceste aspecte urmează să fie tratate în detaliu în partea a II-a a prezentei cercetări, intitulată „Dreptul internațional și dreptul Uniunii Europene privitor la siguranța pentru produsele alimentare”.

Așa cum vom arăta, colaborarea dintre instituțiile implicate în politica de siguranță alimentară, este vitală pentru buna funcționare a mecanismului prin intermediul căruia se asigură pentru consumatori un nivel înalt de siguranță în ceea ce privește alimentele. Acest aspect prezintă importanță mai ales în momentul în care se ivesc probleme legate de siguranța alimentelor, respectiv așa-zisele crize alimentare, moment în care dacă există dificultăți în abilitatea instituțiilor de a colabora, nivelul de siguranță al alimentelor poate fi redus semnificativ, astfel încât se pot ridica suspiciuni din partea consumatorilor.

^[1] În conformitate cu prevederile H.G. nr. 1415/2009, doc. cit., art. 13. Detalii despre Sistemul rapid de alertă pentru alimente și furaje sunt disponibile în partea a II-a a prezentei teze de doctorat, în capitolul privind acțiunile întreprinse de EFSA în domeniul siguranței pentru produsele alimentare.

1.3. Organizare și funcționare

Potrivit dispozițiilor H.G. nr. 1415/2009, astfel cum a fost modificată și completată ulterior, „(1) Autoritatea este condusă de un președinte cu rang de secretar de stat, ajutat de 2 vicepreședinți cu rang de subsecretar de stat, numiți prin decizie a primului-ministru pe o perioadă de 5 ani. (2) Vicepreședinții exercită atribuțiile delegate de președintele Autorității. Răspunderile și atribuțiile vicepreședinților se stabilesc prin ordin al președintelui Autorității. (3) În exercitarea atribuțiilor sale, președintele Autorității emite ordine și instrucțiuni. Ordinele și instrucțiunile cu caracter normativ se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I^[1]. Aceste dispoziții legale au fost reiterate și în Ordinul președintelui ANSVSA nr. 1338 din 24 septembrie 2011^[2].

Potrivit art. 4 alin. (8) din H.G. nr. 1415/2009, președintele ANSVSA are competența de a reprezenta autoritatea „în raporturile cu ministerele, cu autoritățile administrației publice, cu alte autorități și instituții publice, cu persoanele fizice și juridice din țară sau din străinătate, precum și în justiție. Președintele participă ca invitat la ședințele Guvernului în care se dezbate probleme din domeniul sanitar-veterinar și al siguranței alimentelor”.

Președintele ANSVSA are drept atribuții principale, potrivit Ordinului mai sus citat, conducerea ANSVSA și a unităților subordonate, numirea și eliberarea din funcție a personalului și conducerea unităților subordonate^[3]. În continuarea articolului citat, art. 7 din Ordin stabilește suplimentar anumite atribuții și responsabilități în sarcina președintelui ANSVSA. Astfel, președintele ANSVSA este cel care prezintă Guvernului proiecte de acte normative în domeniile de activitate ale Autorității, semnează toate documentele care se înaintează Președinției, Parlamentului sau Guvernului, precum și toate actele care angajează răspunderea pentru patrimoniul Autorității; aprobă/vizează documentele care, potrivit legii, intră în competența de aprobare/avizare a Autorității, în baza fundamentărilor/propunerilor înaintate de către direcțiile și serviciile de specialitate ale instituției.

^[1] *Ibidem*, art. 4 alin. (1)-(3) din H.G. nr. 1415/2009.

^[2] Ordinul președintelui ANSVSA nr. 1338/2011 este disponibil la următoarea adresă web: http://www.ansvsa.ro/documente/admin/ROF%20ANSVSA%202011%20aprobat%20prin%20Ord.%20nr.%201338%20din%2029.04.2011_12086ro.pdf.

^[3] H.G. nr. 1415/2009, doc. cit., art. 6.

De asemenea, președintele ANSVSA aprobă, în condițiile legii, programul anual al achizițiilor publice, nota justificativă a achiziției publice, elaborată de către Serviciul Investiții, Achiziții, Patrimoniu și Administrativ, raportul procedurii de atribuire a contractului de achiziție publică, elaborat de către comisia de evaluare a ofertelor.

Tot în sarcina președintelui Autorității sunt prevăzute și atribuțiile care țin de organizarea acesteia, respectiv: aprobarea structurii organizatorice detaliate a ANSVSA, numărul de posturi, precum și statele de funcții pentru aparatul propriu; aprobarea structurii organizatorice și a statelor de funcții pentru unitățile subordonate, aprobarea numirii sau angajării, modificarea sau suspendarea raportului de serviciu/muncă, sancționarea și încetarea raportului de serviciu/muncă pentru personalul aparatului propriu și pentru personalul de conducere din cadrul unităților subordonate Autorității; aprobarea propunerilor direcțiilor sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București, denumite în continuare D.S.V.S.A., cu privire la numărul de posturi alocat pentru circumscripțiile sanitar-veterinare zonale și circumscripțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și la nominalizarea funcționarilor publici care coordonează activitatea în cadrul acestora; aprobarea deplasărilor în țară și în străinătate pentru personalul Autorității, precum și deplasările în străinătate a conducătorilor unităților din subordine; aprobarea plății drepturilor salariale pentru personal și programul de lucru al Autorității; aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Autorității; aprobarea cheltuielilor de protocol în limita plafonului maxim aprobat; aprobarea organizării și desfășurării concursurilor pentru ocuparea posturilor vacante; aprobarea componenței nominale a colectivelor de lucru din cadrul Autorității, precum și îndeplinirea oricăror alte atribuții reglementate de lege potrivit rangului său de demnitate publică.

În privința competențelor vicepreședinților ANSVSA, după cum se prevede în art. 4 alin. (2) din H.G. nr. 1415/2009, aceștia vor exercita acele atribuții care le sunt delegate de către președintele acestei Autorități.

În cadrul ANSVSA funcționează Secretariatul operațional pentru *Codex Alimentarius*^[1], acest program mixt dezvoltat de două dintre cele mai importante organizații internaționale cu com-

[1] Pentru detalii privind *Codex Alimentarius*, a se vedea partea a II-a a prezentei teze de doctorat referitoare la dreptul internațional privitor la siguranța pentru produsele alimentare, Capitolul II, Secțiunea 1.

petențe în domeniul siguranței pentru produsele alimentare la nivel internațional reprezentând unul dintre cele mai controversate dar și mai importante acțiuni dezvoltate în legătură cu siguranța pentru produsele alimentare.

La nivelul ANSVSA funcționează un Consiliu științific și un Consiliu consultativ, așa cum rezultă din prevederile art. 7 din H.G. nr. 1415/2009. Consiliul științific este format din cel puțin 7 și cel mult 15 personalități recunoscute în domeniile de competență ale ANSVSA^[1]. Consiliul științific se întrunește „trimestrial sau ori de câte ori este necesar pentru examinarea și dezbaterăa unor probleme din domeniul sanitar-veterinar și al siguranței alimentelor și prezintă avizele științifice la solicitarea Autorității”^[2]. ANSVSA poate consulta Consiliul științific în ceea ce privește elaborarea de acte normative din domeniul său de activitate, cu respectarea competențelor stabilite în sarcina acestui consiliu.

Alături de Consiliul științific, la nivelul ANSVSA funcționează, așa cum am arătat și mai sus și un Consiliu consultativ, format din „reprezentanți ai ministerelor, ai altor autorități ale administrației publice competente în domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor și din reprezentanți ai societății civile”^[3]. Ședințele Consiliului consultativ sunt prezidate de Președintele ANSVSA, acestea desfășurându-se periodic, la solicitarea președintelui. Principalele atribuții ale Consiliului consultativ sunt „în domeniul stabilirii priorităților în ce privește cererile de consultări științifice privind identificarea, evaluarea și managementul riscului, precum și ale situațiilor de criză”^[4]. Tot ca o atribuție a acestuia este și de prezentarea de avize consultative la solicitarea ANSVSA.

Având în vedere că la nivelul ANSVSA principalele acțiuni întreprinse în legătură cu siguranța pentru produsele alimentare sunt dezvoltate în cadrul Direcției Generale Sanitar Veterinare și pentru Siguranța Lanțului Alimentar (DGSVSLA), această direcție generală având în structura sa trei direcții, respectiv: Direcția de Sănătate, Bunăstare și Nutriție Animală, Monitorizare Boli și Supraveghere Sanitară Veterinară; Direcția de Trasabilitate și Siguranța Alimentelor de Origine Animală; Direcția de Trasabilitate

[1] La momentul redactării prezentei teze de doctorat, componența Consiliului științific al ANSVSA este disponibilă pe pagina oficială la următoarea adresă web: <http://www.ansvsa.ro/index.php?pag=6&pg=1>.

[2] H.G. nr. 1415/2009, doc. cit., art. 8 alin. (4).

[3] *Ibidem*, art. 9 alin. (1).

[4] *Ibidem*, alin. (4).

și Siguranța Alimentelor de Origine Non-Animală, Sistemul Rapid de Alertă^[1], în cele ce urmează vom prezenta pe scurt atribuțiile ultimelor două direcții enumerate mai sus, în scopul evidențierii modalității concrete prin care ANSVSA este implicată în domeniul siguranței pentru produsele alimentare prin intermediul direcțiilor aflate în subordinea sa.

Așadar, Direcția de Trasabilitate și Siguranța Alimentelor de Origine Animală (DTSAOA) cuprinde în structura sa un serviciu, denumit Serviciul Igiena Alimentelor de Origine Animală și Certificare (SIAOAC) și un Compartiment de Supraveghere și Monitorizare contaminanți și Alte Substanțe (CSMCAS).

SIAOAC dispune de o serie de atribuții și responsabilități specifice stabilite în art. 48 din Ordinul nr. 1338/2011, respectiv: elaborarea de reglementări în domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor, elaborarea de instrucțiuni tehnice în domeniul siguranței alimentare, elaborarea de programe de supraveghere, prevenire și control, crearea și coordonarea unui sistem de colectare și raportare a datelor în domeniile de competență; monitorizarea, prelucrarea și interpretarea datelor transmise prin sistemul de colectare și raportare a datelor și propunerea măsurilor necesare; monitorizarea realizării acțiunilor din programele de supraveghere; coordonarea, îndrumarea tehnică și verificarea aplicării legislației comunitare, a normelor armonizate cu legislația comunitară, precum și a altor acte normative; organizarea de instruiți periodice a personalului sanitar-veterinar care își desfășoară activitatea în domeniul siguranței alimentelor, igienei și expertizei produselor de origine animală; verificarea modului de implementare și respectare a legislației care se referă la măsurile de prevenire a unor encefalopatii spongiforme transmisibile; evaluarea informațiilor colectate și raportarea către Comisia Europeană la solicitarea acesteia, datele și măsurile care au fost luate în domeniul de competență al Serviciului^[2].

[1] Pentru detalii, a se vedea Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 1338 din 29 aprilie 2011 pentru aprobarea structurii organizatorice detaliate și a Regulamentului de organizare și funcționare ale Autorității Naționale Sanitare-Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

[2] Așa cum am arătat, atribuțiile și responsabilitățile principale ale SIAOAC sunt reglementate de Ordinul nr. 1338 din 29 aprilie 2011, în art. 48. Având în vedere faptul că SIAOAC are stabilite în sarcina sa 36 atribuții, am ales să enumerăm doar atribuțiile pe care le considerăm

Totodată, în virtutea competențelor atribuite SIAOAC, acesta are abilitatea de a aviza ghidurile de bune practici din domeniul produselor de origine animală destinate consumului uman, elaborate de asociațiile profesionale din industria alimentară. Alte prerogative ale acestuia constau în participarea la elaborarea planurilor de contingență și monitorizarea modului de implementare a acestora, participarea la elaborarea instrucțiunilor, procedurilor pentru implementarea legislației comunitare și naționale referitoare la schimburile intracomunitare, exportul și importul către/din țările terțe, colaborarea cu autoritățile din țările terțe, pentru stabilirea condițiilor care trebuie îndeplinite în ceea ce privește importurile și exporturile de produse de origine animală; participarea la programele de instruire și reuniunile grupurilor de experți organizate de Comisia Europeană, implementarea ansamblului de politici și proceduri în vederea asigurării atingerii obiectivelor stabilite^[1].

CSMCAS are stabilite următoarele atribuții și responsabilități: elaborarea de norme sanitar-veterinare conforme cu legislația în vigoare, asigurarea legăturii cu structurile specializate din cadrul Comisiei Europene în ceea ce privește contaminanții din alimentele de origine animală, coordonarea aplicării prevederilor *Codex Alimentarius* în domeniul alimentelor de origine animală, prin elaborarea de norme și instrucțiuni specifice aplicabile domeniului de activitate în care dispune de competență; participarea la sesiunile de comunicări sau grupuri de lucru organizate atât de autoritățile naționale cât și de cele internaționale referitoare la *Codex Alimentarius*; participarea la programele de instruire și reuniunile grupurilor de experți organizate de către Comisia Europeană și de către EFSA^[2].

După cum se poate observa, atât SIAOAC cât și CSMCAS au atribuții clar delimitate în domeniul siguranței pentru produsele alimentare. Este evident faptul că odată cu aderarea României la UE, legislația adoptată de instituțiile competente trebuie aplicate în mod direct sau transpuse în dreptul național, în funcție de actul normativ în cauză. Acest aspect este valabil, bineînțeles și în ceea ce privește cazul particular al siguranței pentru produsele alimentare. Pentru a se garanta un nivel ridicat al protecției consumatorilor în ceea ce privește consumul de alimente sigure,

mai importante; acest aspect nesemnificând că enumerarea făcută are caracter limitativ.

^[1] *Ibidem*, art. 48.

^[2] *Ibidem*, art. 49.